

Bihensigter kom til et alvorligt, sagligt Arbejde. Men naar det nu er kommet saa vidt, at et Medlem af Højre, der som sagt har Sympati, ikke alene i Folketinget, men ogsaa i det andet Ting, stiller sig paa det Standpunkt, at vi skulle ned med Militærudgifterne, og at det vilde være en Tale, som der ikke var Mening i, at søge at faa dem forhøjede, saa kan den højtærede Krigsminister nok forstaa, at vi synes, det begynder at lysne paa dette Omraade. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem forleden Dag, efter at den højtærede Konsejlspræsident havde talt, stod op og begærede Ordet for en kort Bemærkning, hvori han sagde, at de Bemærkninger, han kom med, skulde ikke gælde dette Aars Finanslov, og jeg maa sige, at det ærede Medlem, som ellers plejer at være klar i sin Tale, her blev noget uklar. Ligesom det ikke er mig ganske klart, hvad han mener med at forbedre Forsvarsvæsenet ved Indskrænkninger, saadan er det mig ogsaa uklart, hvad han her sigter til. Faktisk er det nemlig, at vi staa ved en 1ste Behandling af Finansloven, og naar vi ere komne ind paa en Forhandling om Militærudgifterne, er det paa Grundlag af, at der navnlig paa § 26 er forlangt en hel Del mere, end der var bevilget i Fjor, flere Hundrede Tusinde Kr. til begge de militære Ministre. Naar saa det ærede Medlem er enig med os om, at det er en bydende Nødvendighed af økonomiske Grunde at komme ned med disse Udgifter, og han atter og atter i sin Tale gentager det, saa forstaaer jeg virkelig ikke, hvad han har ment, naar han ikke har ment dette, at vi paa dette Aars Finanslov skulde se at komme i alt Fald noget ned. Derfor vil jeg ogsaa rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem, som det lader til, man nu paa dette Omraade skal have til Meningsfælle i alt Fald i Princippet: Hvad har han da ment? Hvor skulle vi begynde? Kan han love os, at vi kunne faa forelagt Forslag om en Revision af Hær- og Flaadelovene, ligesom vi f. Eks. have faaet en ny Lov om Forplejningskorpset? Kan han love, at vi kunne faa et saadant Forslag forelagt, og vil han saa tilsige os sin værdifulde Støtte til, at vi under Behandlingen af dette kunne komme antagelig nedad med Udgifterne paa de organisatoriske Love for Forsvarsvæsenet? Det vilde falde fuldstændig i Traad med, hvad Venstre har villet. Det er en offentlig Hemmelighed, at vi i Fjor Foraar, da vi stod i Finanslovs-konflikten, tilbød Højre at tage hele denne Sag op til Behandling for muligt at komme

til et Resultat, saa at vi ikke hvert Aar, vi forhandlede om Finansloven, skulde have Konflikt og Spektakel om Militærvæsenet, men Højre viste det tilbage og viste det endog tilbage paa den Maade, at de sagde, det var en Tjeneste, de gjorde os, medens vi mente, det var en Tjeneste, vi gjorde dem. Jeg forstaaer, som sagt, ikke, hvad det ærede Medlem mener. Jeg kunde forstaa det, hvis han sagde det for at slippe ind i Finansudvalget, da der nu var en Plads ledig; men det kan jo ikke antages, at han fisker efter at faa sine Meningsfæller til at stemme paa ham, da han tværtimod ved sine Udtalelser har fornærmet adskillige af dem. Jeg ved, at han er en saa patriotisk Sjæl, at han aldrig kunde falde paa at tage slige personlige Hensyn med i Beregning. Altsaa maa jeg spørge: Naar han er enig med Venstre om, at vi absolut skulle ned og atter ned med disse Udgifter, og han samtidig mener, at det ikke skal være paa denne Finanslov, hvor er det da, han vil slaa Følge med os og være med til virkelig at faa Militærudgifterne ned. Jeg vil slutte denne Del af mine Bemærkninger med at gentage, at det ærede Medlems Udtalelser have været mig en stor Tilfredsstillelse og Beroligelse, og jeg føler mig overbevist om, at naar det ærede Medlem nu, som jeg vil haabe, kommer ind i Finansudvalget — han slipper vel nok derind alligevel — vil han virkelig følge, hvad han har sagt her, og bidrage til, at vi komme nedad.

Det var nu de almindelige Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gøre. Jeg vender mig da til de to Ministre, som jeg gerne vilde rette nogle Spørgsmaal til. Det ene Spørgsmaal er til den højtærede Kultusminister. Det er jo det høje Ting bekendt, at vi have en stor Sag for ovre i Ribe, nemlig Restaureringen af Ribe Domkirke. Det er en Sag, som har ligget for i en Række af Aar her i Tinget, inden vi endelig bleve enige om at bevilge ca. 800,000 Kr. dertil med den Betingelse, at Beyillingen skulde deles i otteaarige Bidrag. Derom var der naturligvis ikke nogen Strid her i Tinget, da vi ikke kunde vide, hvor lang Tid en saadan Restaurering vilde tage. Nu have de taget fat paa Restaureringen, og det har været adskillige Aar. Der staaer i Aar opført 72,000 Kr. som det fjerde Bidrag. Det er ikke alene udvendigt, at Kirken bliver restaureret, men ogsaa indvendigt, og der er blevet flyttet saadan omkring paa alt muligt, at der ikke kan holdes Gudstjeneste, og ikke i Aaringer vil kunne